వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

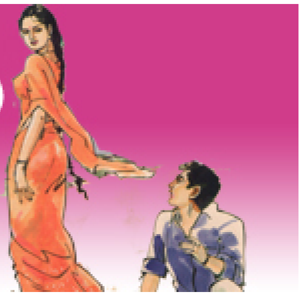

(గత సంచిక తరువాయి)

రాత్రి తొమ్మిది గంటలవేళ. వాసవి కిటికీ తలుపులు బార్లా తెరచి మంచమ్మీద పడుకుంది. ఆమెకి మనసంతా చిరాగ్గా ఉంది.

క్రితం సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన ఆమె మనసుని పట్టి యింకా వదలటం లేదు. తను మొక్కలు నాటడం మహాపరాధంగా మాట్లాడాడు జగదీష్. మాలి చేతనే చేయించాలట. ఏం, మట్టిలో చేతులు పెడితే వంశ ప్రతిష్ఠ మంటగలుస్తుందా? ఫాల్స్ ప్రిస్టేజ్. అసలు మొదట్నుండీ అన్నీ ఉన్నవాళ్ళకి ఉండదు.

వాసవి కసిగా పమిటచెంగు కొస నోట్లో వుంచి గట్టిగా బిగించి లాగింది.జగదీష్ మీద ఆమెకి అమిత కోపంగా ఉంది. అతని కసలు ఏ టేస్టూలేదు. డబ్బు సంపాదించాలనే తపన తప్ప. గార్డెనింగ్ ఎంత మంచి హాబీనో చెప్పినా అతనికర్థం అవుతుందా?

పెళ్ళి ఒక దుస్వప్నంలా తోచింది వాసవికి. ఇందుకోసమేనా ఆడపిల్లలు తియ్యని కలలు కనేది? దీనికోసమేనా ఆడపిల్లలు అయినవాటిని, అలవాటయిన వాటిని వదులుకుని ఒక క్రొత్త వ్యక్తితో దూరదూర తీరాలకి తరలివెళ్ళేది. నిజంగా ఆడపిల్లల్ని పిరికి వాళ్ళంటారు కాని వాళ్ళంత ధైర్యస్థులు మరొకరుండరు. కాబట్టే అంత తెగించి క్రొత్తవ్యక్తుల మధ్యకి వాళ్ళగురించి ఏం తెలియకుండానే వెళ్ళి బ్రతగ్గలుగుతారు.

వాసవి భారంగా నిట్టూర్చింది.

కిటికీ ప్రక్కగా గాలికి ఊగుతోన్న మాలతీలత నీడ గోడమీద కదలటం చూసి ఉలిక్కిపడింది వాసవి. పూలగుత్తెల గిన్నెల్లో పరిమళాన్ని మోసుకొస్తున్న పేరంటాల్లా వుంది మాలతీలత. చల్లగాలి తెరలు తెరలుగా లోనికి దూసుకొస్తోంది. వాసవి మనసు ఆ గాలికి తేలికయ్యింది. చిన్న పిల్లలా కిటికీ దగ్గరకి పరిగెత్తుకెళ్ళి బయటికి చూసింది.

దట్టమైన రగ్గు కప్పుకుని నిద్రపోతున్నట్లుంది ఆకాశం. ఈశాన్య మూలగా దాడిచేస్తోన్న మెరుపు తీగలు. యుద్ధానికి సన్నిద్ధమవుతున్నట్లుగా అలజడి చేస్తున్న ఉరుములు. బందిపోటు దొంగలా దూసుకొస్తున్న గాలికి కిటికీలకి, గుమ్మాలకి కట్టిన తెరలు ఆకాశంలో నాట్యం చేస్తున్నాయి. టీపాయ్ మీద పెట్టిన లెటర్ పాడ్ గాలికి రెపరెపలాడుతోంది. తోటలోని చెట్లన్నీ పూనకం పూనిన మనుష్యుల్లా కాబరే డాన్సర్లలా ఊగిపోతున్నాయి. భళ్ళున ఏదో పగిలిన శబ్దం. వాసవి ఉలిక్కిపడి వెనక్కు తిరిగింది. కిటికీలో అందంగా అమర్చిన ఫ్లవర్ వాజ్ క్రిందపడిముక్కలయింది.

"శంకర్! శంకర్" వాసవి పిలుపుకి బదులు లేదు.

వాసవి చిరాగ్గా ముక్కలన్నెత్తి హాల్లోకి వెళ్ళింది. గాలిలో సహవాసం చేసి ముందుకి దూకుతున్న వర్షపుజల్లు మొహాన్ని తడిపేసింది.

వాసవి శరీరం ఒక్కసారి జలదరించింది.

దీర్ఘమయిన వేసవి తాపం తర్వాత కురుస్తున్న మొదటి వర్షం. ఆమెకి అలా తడవటం హుషారు కలిగించింది. కావాలనే మరికాస్త ముందుకెళ్ళి ఫ్లవర్ వాజు ముక్కల్ని విసిరేసింది. మరో జల్లు వాసవిని నిలువెల్లా కౌగలించుకుంది.

ఆమె తనువంతా పులకరించింది.

అప్పుడే లోనికొస్తున్న జగదీష్ "ఏవిటది చిన్నపిల్లలా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

వాసవి వెను తిరిగి చూసింది. అతన్ని చూడగానే ఆమె గాలితీసిన బెలూన్‌లా చప్పబడిపోయింది. ఆమెలోని ఉత్సాహమంతా చల్లబడిపోయింది. మెల్లగా అడుగులు వేసుకుంటూ అతన్ని అనుసరించింది.

జగదీష్ గదిలోకొచ్చిన భార్యవేపు చూస్తూ "ఎలా తడిసిపోయావో చూడు. జలుబు చేస్తేనో?" అన్నాడు మందలింపుగా.

వాసవి ఎదురుగా గోడకున్న ఓవల్ షేప్ అద్దంలో తన ప్రతిబింబాన్ని చూసుకుంది. తెల్లటి ఆర్గండీ చీర తడిసి వంటికి అంటుకుపోయింది. చెంపలనుండి నీళ్ళు కారి చుక్కలుగా గుండెలమీద భుజాల మీద పడుతున్నాయి.

"పల్చని జాకెట్లోంచి శరీరం.." ఆమె గబుక్కున జగదీష్‌ని చూసింది.

అతని చూపులు ఆమెనే దీక్షగా తడుముతున్నాయి. ఆ కళ్ళు విశాలంగా ఆశ్చర్యంగా ఏదో క్రొత్త అందాన్ని చూస్తున్నట్లుగా. వాసవి హిమపాతంలో చిక్కిన మనిషిలా వణికిపోయింది. ఆమెకేదోలా ఉంది. అతనలా తనని శల్యపరీక్షగా చూడ్డం భరించలేనట్లుగా కుంచించుకుపోయింది.

అక్కణ్నుంచి వెంటనే పారిపోవాలనిపించిందామెకు. కానీ ఆమెకాళ్ళు పాతాళంలోకి కూరుకుపోయినట్లుగా ఆమెలోని ప్రతి అణువూ ఆమెకు ఎదురు తిరిగి ఆమెను అపహాస్యం చేస్తున్నట్లుగా సిగ్గుతో తలదించుకుంది.

జగదీష్ లేచి ఆమె దగ్గరగా వస్తుంటే ఆమె చిగురాకులా కంపించింది.

"ఏమిటలాగే నిలబడ్డావు?" అతను ఆమె చుబుకాన్ని పట్టుకుని తలేత్తి ఆమె కళ్ళలోకి చూసాడు.

వాసవి అతని వంక చూడలేనట్లుగా కళ్ళు వాల్చేసింది. అతని బలమైన చేయి నడుం చుట్టూ తిరిగింది. ఆమెలో చెప్పలేని ఉద్వేగం. ఒక్కసారి టెంపరేచర్ డౌనయి పోయినట్లు వళ్ళంతా చెమట్లు. అతని ముఖం ఆమె ముఖానికి దగ్గరగా వచ్చింది. అతను ఊపిరి తియ్యటం ఆమె చెవుల్లో హోరుమని వినిపిస్తోంది. ఆమెకు తిరగబడాలని అతన్ని దూరంగా త్రోసెయ్యాలని ఉంది. తనలోని భావాల్ని అదిమి పెట్టి నిలబడింది వాసవి.

అతను తన భర్త. తను అతని సహధర్మచారిణి. మనోవాక్కాయలా అతనితో కలిసి బ్రతుకుతానని పెళ్ళిపీటలమీద ప్రమాణం చేసి అతనిచేత మూడు ముళ్ళూ వేయించుకుంది. అతన్ని కాదని ప్రతిఘటించటానికి తనకేం హక్కుంది? అతనింకా చాలా ఆలస్యంగా చాలా ఆశ్చర్యంగా తనని ఇన్నాళ్ళకి కోరుకుంటున్నాడు.

వాసవి మనసు సంఘర్షణ పడుతుంటే ప్రాణం పోయి బిగుసుకు నిలబడి పోయింది. ఎక్కడో ఉజ్జ్వలమైన మెరుపు సృష్టినంతా తడివి చూస్తోన్న త్రినేత్రపు కాంతిలా. ఆ వెంటనే ప్రళయ రుద్రుడి గజ్జెల మోతలా, ఆకాశం రెండు ముక్కలై కూలిపోతున్నట్లు ఉరుము.

ఆ శబ్దానికి కరెంటు పోయింది.

భయంతో వాసవి అతనికి హత్తుకుపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే అతని పెదవులు ఆర్తిగా ఆమె పెదవుల్నీ బుగ్గల్నీ, నుదుటిని గాఢంగా స్పర్శించాయి.

మరో అయిదు నిముషాల్లో కరెంట్ వచ్చింది.

తనని గట్టిగా అల్లుకుపోయిన భార్యని కుదిపాడు జగదీష్.

"భయం వేసిందా?"

వాసవి స్పృహలో కొచ్చినట్లు చుట్టూ చూసింది. తన చేతులు జగదీష్ నడుంని బిగించి ఉన్నాయి. తన తల అతని గుండెల మీద.

వాసవి ఉలిక్కిపడ్డట్లు అతన్ని వదిలి దూరంగా నిలబడింది.

జగదీష్ సన్నగా నవ్వుతూ "బట్టలు మార్చుకో" అన్నాడామెని వదిలి దూరంగా జరుగుతూ.

వాసవి అతని ముఖం చూడలేనట్లు గబగబా వార్డ్‌రోబ్ తెరిచి అందులో తలదూర్చింది.

కానీ జగదీష్ కూడ అక్కడ కొచ్చి ఆమె భుజాల మీదుగా పై అరలో వున్న మాక్సీ తీసి "ఇది వేసుకో" అన్నాడు.

వాసవి అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

అతని కళ్ళలో కనిపిస్తోన్న చిలిపితనానికి ఆమె కళ్ళు దించుకుంది.

"వద్దు" అంది నీరసంగా.

వాసవి తల దించుకుంది.

"పోనీ నేను తొడగనా?"

వాసవి కంగారు పడ్డట్లు చూసింది. ఆ వెంటనే గబుక్కున అతని చేతిలోని మాక్సీ లాక్కుని బాత్రూమ్‌లో కెళ్ళి బోల్టు వేసుకుంది.

వాసవి గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. కాస్సేపు ఏమీ తోచనిదానిలా బాత్రూమ్‌లో నిలబడిపోయింది. ఎదురుగా వున్న అద్దంలో ఆమె ముఖం ఆమెకే వింతగా కనిపిస్తోంది. తడిసి చెంపల కతుక్కున్న జుట్టు, వర్షపు నీటికి కరిగి నొసటిమీదనుండి కారిన సింధూరం, భయపడుతోన్న చూపులు, సన్నగా అదురుతున్న పెదవులు.

వాసవికి దడదడగా ఉంది. ఈ రోజు ఏదో జరగబోతోందన్న నిజం తెలిసి ఆమె అదోలా వణికి పోతోంది. అతన్ని తప్పించుకుని తిరగటం, తిరగాలనుకోవటం - తనకిక అసంభవం. ఈ రోజు తన రూపం ఈ వాతావరణం అతన్ని మతి తప్పి ప్రవర్తించేలా చేస్తున్నాయి.

అందులోనూ తను కావాలని వివాహమాడిన వ్యక్తిని దూరంగా ఉంచడం ఎంతో అరుదు. ఇన్ని రోజులూ అతను తననొక స్నేహితురాలిగా చూడటాన తను అతనంటే భయంలేకుండా మసలగలుగుతోంది. కాని కాని ఈ రోజు అతనొక ఆకలిగొన్న మగాడిలా భర్తగా తనమీదకి విజ్రుంభిస్తుంటే ఈ లంకంత మేడలో ఈ నీరవనిశీధిలో, ఈ ఏకాంతంలో అతని భార్యగా తనెలా అతన్నుండి తప్పించుకుని బయటపడగలదు.

వాసవి కళ్ళనుండి రెండు కన్నీటి బిందువులు చెంపలమీదకి జారిపడ్డాయి. పెదవులపై నిస్పృహతో కూడిన పేలవమైన నవ్వు వాడిన పువ్వులా జారిపోయింది. అయినా తనెందుకు తప్పించుకోవటం. తప్పించుకుని తనని పవిత్రంగా కాపాడుకుని తనేం చేస్తుంది. ఇష్టమైనా అయిష్టమైనా తన పెళ్ళి జగదీష్‌తో జరిగి పోయింది.

అతను తన భర్త.

ఎవరికోసం తను అతనికి దూరంగా ఉండాలి? అలా తను పవిత్రంగా ఉన్నదన్న సంగతి ఎవరికి కావాలి?

వాసవి మనసు గజిబిజిగా ఆలోచిస్తోంది.

ఆమె హృదయం రెండు ముక్కలై విభిన్న అభిప్రాయాలతో ద్వంద్వ యుద్ధం చేస్తోంది.

"నువ్వు యింకా అనంత్‌ని ప్రేమిస్తున్నావు. అందుకే నిన్ను నువ్వు జగదీష్‌ని దూరంగా ఉంచుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నావు" అంటూ ఆమె అంతరంగం పరిహసిస్తుంటే వాసవి తట్టుకోలేకపోయింది.

"నో! నెవ్వర్" అంటూ ఆమె తలుపు మీద పిడికిలితో గట్టిగా కొట్టింది.

ఆ సంగతి నిజం కాకపోతే నువ్వు జగదీష్‌ని దూరంగా ఉంచడం ఎందుకు? అతని స్పర్శకి వణికిపోవడం దేనికి? ఎంతోమంది కన్నె పిల్లలు కలలు కనే తొలి సమాగమాన్ని అంత భయంకరంగా ఊహించుకోవటం దేనికి?

వాసవి జవాబు చెప్పలేనట్లు నీరసంగా తలుపుకి జేరబడింది.

నిజమే.

ఇష్టమో అయిష్టమో, జలదరింపో, పులకరింపో, భయమో, అసహ్యమో ఈ రాత్రి అతని యిష్టప్రకారం అతనికి లొంగిపోతే, తనలో యీ ఉద్వేగం, ఆందోళనా వాటంతటవే సద్దుమణిగిపోతాయి. అతను తన భర్తనే మమకారం ఏర్పడుతుంది. తనకు తెలియకుండానే తన గుండె లోపలి పొరల్లో యింకా తిష్టవేసుకుని కూర్చున్న అనంత్ రూపం చెరిగి పోతుంది.

వాసవి మెల్లిగా వాష్ బేసిన్ దగ్గర కెళ్ళి ముఖం కడుక్కుంది. బట్టలు మార్చుకుంది. మాక్సీ వేసుకుని అద్దంలో చూసుకుంటే ఆమెకు అదోలా అనిపించింది. మాక్సీలు వేసుకోవటం ఆమెకి క్రొత్తకాదు. కాని.. అతని ఎదుట వేసుకోవడం మొదటిసారే.

ఆమె శరీరం ఆమెకే వింతగా కనిపించింది. పల్చగా, మెత్తగా, మెరుస్తున్న మాక్సీ ఆమె శరీరాన్ని సున్నితంగా కౌగలించుకుని ఆమె అందాల్ని కనీ కనిపించనట్లు బయట పెడుతోంటే వాసవి అడుగు వెయ్యలేనట్లు నిలబడిపోయింది. తలుపు తియ్యాలంటే భయం.

తలుపుల్ని చీల్చుకుని తననే తడిమి చూస్తున్నట్లున్న జగదీష్ చూపుల్ని తలచుకుని వాసవి జంకుతూ నిలబడింది.

కాలం చాలా నెమ్మదిగా నిశ్చింతగా "ఎంతసేపు తప్పించుకుంటావ్?" అని పరిహసిస్తోన్నట్లుగా మెల్లిగా కదలిపోతోంది.

వాసవి ఊపిరి బిగబెట్టి బోల్టు తీసింది.

తలుపు తీసి తియ్యగానే జగదీష్ సుడిగాలిలా లోపలికి జొరబడి తనని ఊపిరి అందనంత ఆర్తిగా హత్తుకుంటాడని ఊహించిన వాసవి ఆశ్చర్యపోయింది.

పదినిముషాలు గడిచాయి.

జగదీష్ లోపలికి అడుగుపెట్టలేదు. తనే బయటికి రావాలన్నమాట.

అతనికెంత పట్టుదలో ! మగవాడనే ధీమా. వాసవి గత్యంతరంలేనట్లు బాత్రూమ్‌లోంచి, బెడ్ రూమ్‌లోకి అడుగు పెట్టింది. తల దించుకుని మెల్లిగా అతి మెల్లిగ్గా అడుగులు వేసి మంచాన్ని అనుకుని నిలబడింది వాసవి.

మరో పదినిముషాలు.

కాలం ముందుకి నడుస్తుంటే ఏ మూలనుంచో తనని చూపులతో తినేస్తున్న జగదీష్‌ని ఊహించుకుని వాసవి కుంచించుకుపోతూ నిలబడింది నిస్సహాయంగా.

కాస్సేపుంటే తనకి స్పృహ తప్పుతుందేమోనన్నంత ఉద్వేగం.

తలుపు చప్పుడు.

వాసవి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

అడుగుల చప్పుడు.

లయ తప్పుతున్న వాసవి హృదయం.

"అమ్మగారూ"

వాసవి చప్పున తలయెత్తి చూసింది.

శంకర్.

"అమ్మగారూ, అయ్యగారు అర్జంటుగా ఏదో ఫోనొచ్చి బయటకెళ్ళారు. వచ్చేటప్పటికి ఆలస్యమవుతుందట. మిమ్మల్ని పడుకోమన్నారు. తలుపు గడియ పెట్టొద్దన్నారు."

వాసవి శంకర్ వేపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

అదే క్షణం వాడుకూడా మాక్సీలో తమాషాగా కనిపిస్తున్న వాసవిని విచిత్రంగా చూసాడు.

విశాలమైన కళ్ళతో తనని వింతగా చూస్తున్న శంకర్‌ని వాసవి యిబ్బందిగా ఫీలయింది.

"సర్లే పో" అంది.

వాడు వెళ్ళిపోగానే తలుపు దగ్గరకేసి గడియ పెట్టపోయింది.

మళ్ళీ ఆమెలో టెన్షన్ ప్రారంభమయ్యింది.

8

తనని దేవుడు క్షణక్షణం కాపాడుతున్నాడా? అర్థం కావడం లేదు వాసవికి.

ఈ పులి మేక ఆట ఎన్నాళ్ళు ఆడాలి? వాసవి నిట్టూర్చింది. వచ్చి మంచమ్మీద కూర్చుంది. వర్షం ఎడతెగకుండా కురుస్తోంది.

ఆకాశమంతా అల్లుకుపోతున్న మెరుపులతో నిండిపోయింది వాటినుండి ఉద్భవించిన కాంతి కిటికీలోంచి జొరబడి గదిలో వెయ్యివాల్టుబల్బు వెలిగీ ఆరుతోనట్లుగా ఉంది.

ఆ వెలుగు వెంట ఉలిక్కిపడే ఉరుములు. వాటి శబ్దానికి వాసవికి చెవులు చిల్లులుపడి పోతాయనిపించింది. వీటన్నిటికీ అతీతంగా ఆమె హృదయం మాత్రం జగదీష్ గురించి ఆలోచిస్తోంది.

అతను చాలా తమాషా మనిషి. అతని ప్రవర్తన విచిత్రంగా ఉంటోంది. ఉప్పెనలా వచ్చి చప్పున చల్లారి వెనక్కి తిరిగిపోయే కెరటంలా ఉంటుంది అతని మనస్తత్వం. ఏది ఏమైనా తనకు దొరికిన రక్షణ కొన్ని నిముషాలు కావచ్చు కొన్ని గంటలు కావచ్చు.

తలుపు గడియపెట్టొద్దనడంలో అతని ఉద్దేశ్యం అర్థం అవుతుంది.

ఏదో అనివార్య పరిస్థితుల్లో తప్పనిసరిగా బయటకి వెళ్ళివుంటాడు.

ఈ ఉరుముల్లో, ఇంత ఉధృతమైన వర్షంలో ఎంత ముఖ్యమైన పని లేనిదీ ఎవరూ బయటికి వెళ్ళరు.

తిరిగి అతను రాగానే మళ్ళీ దాగుడు మూతలు. వాసవి గబుక్కున ఏదో ఉపాయం తోచినట్లు గబగబా వెళ్ళి తలుపు గడియ పెట్టింది.

ఆ వెంటనే ఏదో ఆలోచన వచ్చినదానిలా ఉసూరుమంటూ అక్కడే నిలబడిపోయింది.

తనొచ్చి తలుపు బాదుతాడు తను నిద్రపోయినట్లు నటిస్తుంది.

ఫలితం?

ఈ రోజుకి అతని బారినుండి తప్పించుకుంటుంది. రేపు?

అతనూ తనూ కలిసి ఒకే యింట్లో తిరుగుతు తప్పించుకోవడం అసంభవం.

ఒకవేళ తీవ్రంగా ప్రతిఘటిస్తే అతనికి అనుమానం రావచ్చు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments